

Sygn. akt II UK 511/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację E.M. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 września 2014 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury w związku z wykonywaniem zatrudnienia w warunkach szczególnych, stosownie do art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Sąd pierwszej instancji uznał za wykonywaną w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu tylko pracę

ubezpieczonego w okresie od dnia 1 listopada 1985 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. (tj. 13 lat i 2 miesiące) w Przedsiębiorstwie [...] „PZZ” S. K. przy wytwarzaniu mąk, kasz, płatków i śrut, wymienioną w Dziale X pod. poz. 10 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Nie zaliczył do okresu wykonywania prac w szczególnych warunkach zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 2 sierpnia 1971 r. do dnia 31 października 1985 r. w K., P., Oddział w C..

Skarżący wskazał, że w spornym okresie wykonywał pracę wymienioną w dziale IV załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r., czyli „w chemii”, pod poz. 40, jako „prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych”. Sąd Apelacyjny, uznając za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjął, że ubezpieczony pracował w K. początkowo jako inspektor, a następnie jako kierownik handlowy. W dziale technologicznym w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się czyszczeniem i suszeniem nasion zbóż jarych i ozimych, roślin motylkowych oraz traw. Nie był pracownikiem magazynowym. Pilnował ustawień parametrów maszyn, które czyściły i suszyły zboża. W przemyśle spożywczym te prace nie były wymienione w załączniku do rozporządzenia.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 184 ust. 1 pkt. 1, art. 100 ust. 1 i art. 32 ust. 2 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. do niedostatecznie ustalonego przez Sąd II instancji stanu faktycznego przez przyjęcie, że decydujące znaczenie dla zakwalifikowania pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach ma przyporządkowanie pracodawcy do określonego działu przemysłu, z pominięciem zbliżonego charakteru warunków pracy i zakresu wykonywanych obowiązków pracowniczych w Przedsiębiorstwie [...] „PZZ” S. K. i w K.. Skarżący zarzucił także obrazę przepisów postępowania - art. 227 w związku z art. 391 k.p.c., art. 378 § 1, art. 386 § 4 i art. 382 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż uchybienia procesowe Sądu drugiej instancji skutkowały nierozpoznaniem istoty sprawy, oraz że zachodzi potrzeba

wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, tj. przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, wskazujących na zasady postępowania w zakresie ustalania czy ubezpieczony spełnia przesłanki uzyskania świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku emerytalnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Naruszenie przepisów wykonawczych dotyczących postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe nie stanowi przesłanki wzruszenia decyzji przez sąd ubezpieczeń społecznych.

Powołanie się na przesłankę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga jednak przedstawienia możliwych, według uznanych reguł wykładni przepisów prawa, wariantów wykładni odpowiedniego przepisu i wskazania przyczyn utrudniających dokonanie wyboru jednego z uzyskanych w ten sposób rezultatów wykładni, względnie wykazania rozbieżności w orzecznictwie sądów na tle wykładni określonego przepisu prawa. Do spełnienia tych wymagań nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie analizuje podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Niezależnie od tego, zarówno ujęte w skardze argumenty na rzecz potrzeby wykładni prawa, jak i wykazanie, że jest oczywiście uzasadniona, odnoszą się do oceny dowodów, która nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).